

De Dauwdruppel

Een meester ging eens met zeven leerlingen een ochtendwandeling maken, terwijl de dauw nog op het land lag.

Na enige tijd brak de zon door. De dauwdruppels schitterden dat het een lieve lust was.

Bij een grote dauwdruppel liet de meester halt houden. Hij schaarde de leerlingen zo rondom de druppel dat de zon erop bleef schijnen en vroeg toen welke kleur de druppel had.

“Rood”, zei de eerste, “oranje” de tweede, “geel” de derde, “groen” de vierde, “blauw” de vijfde, “indigo” de zesde. En de zevende zei: “violet”. Ze stonden verbaasd over deze verschillen en aangezien ze er allen zeker van waren dat ze het goed zagen, kregen ze bijna ruzie.

Toen liet de meester hen enige keren van plaats wisselen. En langzaam drong het tot hen door dat zij – ondanks de verschillen van hun waarnemingen – toch allen de waarheid hadden gesproken.

En de meester sprak: “Hoe je de waarheid ziet, hangt af van de plaats die je in het leven inneemt – zoals je zo-even een deel van het licht hebt gevonden en dat voor de volle waarheid aanzag. Laat je medeleerlingen in volle vrijheid hun eigen weg bewandelen, hun eigen plaats innemen en hun eigen deel van het licht waarnemen. Je hebt alle waarheden nodig, want alle tezamen vormen zij het werkelijke licht, de volle waarheid.

Zolang jezelf nog niet de zeven kleuren aan één kant kunt waarnemen heb je je medeleerlingen nodig om de volle waarheid te leren kennen.

Wees daarom niet alleen tolerant – want dat is slechts het dulden van een andermans mening -, maar wees zelfs blij dat er andere meningen zijn.

Dit verhaal kwam ik in de zomer van 2000 tegen in een boek, waarvan de herkomst onbekend is.

Het leert ons iets over de betrekkelijkheid van zowel de eigen als andermans visies en het belang van onderlinge communicatie en uitwisseling.